

Försommarlycka

Han vaknade utsövd en kvart före sju,
smög tyst för att inte väcka sin fru
och lirkade upp dörrens handsmidda hasp
för att strax därpå, i hägn av en asp,
återge till naturen det ångande vatten
som sökt sig till blåsan den gångna natten.

Mjuk västanvind smekte hans blottade stjärt,
han kostade på sig att släppa en fjärt!
En mjuk en som lät som en knarrande dörr,
ett ljud som han kände igen ifrån förr,
just där, när han nyvaken, bredbent och naken
känt solstrålar värma på ryggen och baken.

Han sträckte försiktigt den åldrade kroppen
och skakade noggrant bort sista droppen.
Framför honom låg, som en praktfull invit
en övärld i skimrande bohusgranit
i salthavets doftande välbehag
och han viskade tyst: Vilken underbar dag!